

VIRGIL MUNTEANU

Azi, sînt la primul meu interviu

Am emoții. Pe bună și sfîntă dreptate, am emoții. Sînt la primul meu interviu. După atîția ani de cînd stau, mai exact spus, trudese, trudește din greu, în slujba condeiului, iată-mă la primul interviu. Știu, n-ar trebui să am emoții, ca un școlar, ca un actor, în fond, nu mai sînt chiar așa de tînăr, nici un oarecare nu sînt, dar am emoții. Cînd a sunat telefonul și țiplul și-a exprimat dorința să-mi cunoască opiniile personale cu privire la anumite probleme, spun drept, n-am fisticit. De ce, nu știu, dar m-am fisticit în asemenea hal, că am și uitat să-l întreb de la ce revistă e. N-am reținut decît că se numește Ionuț Maria. O fi bărbat? O fi femeie? Că, după voce... Mă rog, E cîinci, trebuie să pice din clipă în clipă. Am zăvălit dacă să-l aștept în halat sau în cămașă. Am ales un pulover. E bine. Să mă găsească scriind? Sau, citind ceva? Citind, mai bine. Dar, ce? Sofocle. Unde l-oi fi pus? Nu, nu roman polițist, pentru culoare. Nu, nu ține. Mestecînd la magnetofon. Sau, la veioză, face impresie. Și, dacă vine cu fotograf? Nu, cel mai bine e să mă găsească scriind. La ce lucrați acum? — va suna prima întrebare, cu o să acopăr pagina cu palma, o să surid enigmatic și... s-a spart gheara! Apropos de fotograf, nu-l las să mă pozeze la masa de lucru, cu cărțile în spatele meu, e prea banal. Vreau o

imagine degajată, firească: eu — dînd hrană la peștișori, eu — miroșind o floare, eu — mîngîind un copil pe creștet. Sau, un cîine. Ca Sorescu. Sau, o pisică. Ca Malraux.

De unde, pisică? Dar, dacă e de la Televiziune? Dacă e de la Televiziune, atunci îi propun să stăm de vorbă în parc, plimbîndu-ne pe sub castanii desfrunziți și încercînd de nea... Peripatetizînd. Asta e: îi propun un dialog, nu un interviu, e prea banal.

Banal-banal, dar cine știe ce întrebări afurisite o fi clacit tipul. Sau tipa, mă rog, ce-o fi, cine știe cum mă descoase, cum mă întoarce pe toate fețele, cum mă îngheste într-un colț. Uite, la asta nu m-am gîndit. O fi de la vreo revistă literară, și atunci nu scap ușor: ce părere aveți dumneavoastră despre critica teatrală și protocronism? Am rupt coada la ibric? Am rupt-o! Sau, ce părere aveți dumneavoastră, ca veclu cronicar, despre structuralism în cronică? E în stare, măgarul! Sau, ce credeți despre dramaturgia lui Dorepe, ce tendințe vedeți în scrisul lui? — mă bagă mesa? Mă bagă! Sau, mai grav, mă pune să-i arăt principalele direcții de dezvoltare a regiei tînere. Mi-i ridic în cap pe cei bătrîni? Mi-i fac dușmani pe cei necitați? Ce-mi trebuie?!

Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît îmi dau seama în ce încercătură m-am bă-

gat. Singur. Nesilit de nimeni. Puteam să-i spun ver-de: domnule, n-am dat, nu dau și nu voi da niciodată interviuri, opiniile mele despre orice problemă de specialitate le puteți afla cu ușurință, urmărindu-mi scrisul. Punct. Și dacă se oțărăște și-mi arde un portret satiric de nu mă mai spăl nici cu șapte ape? Nu, nu e bine. Cel mai nimerit ar fi să-l conduc eu, să-i sugerez eu întrebările, să mă aflu eu la cîrma discuției, cum a făcut cu mine Pavel Everest. Sau, să-i cer să-mi lase în scris întrebările, cum mi-a făcut mie Radu B. Gamin. Sau, să-i dau răspunsuri în doi peri, surzînd șăgalnic, adică, vezi Doamne, nu-i nîmic serios! Asta ar merge dacă ar fi pentru un almanah, dar, dacă nu?

E trecut de cîinci, dacă nu mai vine? Dacă s-a răzgîndit? Dacă a renunțat? Mă rog, să renunțe, dar să-mi spună și mie, nu să mă fiarbă. Nu să-mi strice ziua, nu să mă facă să mă pregătesc, să mă perpelesc, să-mi store creierii... Sună, el o fi?... Nu era nimeni. În schimb, am găsit în cutia de scrisori un bilețel: „Secretariatul literar al teatrului a inițiat o anchetă, pe care o va publica în paginile caietului-program. Vă rugăm să ne răspundeți (pe o pagină dactilografiată la două rînduri): ce părere aveți despre activitatea teatrului nostru?”

Ce părere am? Ce părere am eu? Ce părere am eu, personal, despre...?